

Sygn. akt OS 7/2018

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Tomasz Grabek - sprawozdawca

Sędziowie r.pr. Zofia Filipek-Kraczek

r.pr. Piotr Fałdyga

Protokolant: aplikant radcowski Dorota Świderek

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...)r. sygn. akt RD-(...) o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący:

Tomasz Grabek

Członkowie:

Zofia Filipek-Kraczek

Piotr Fałdyga

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ustalił, co następuje:

Radca prawny (...) reprezentowała jako pełnomocnik Spółdzielnię Mieszkaniową (...)w (...) z powództwem przeciwko (...)o niedopłatę do wkładu budowlanego w kwocie zł z tytułu budowy lokalu. Sąd Rejonowy (...) wyrokiem z dnia (...) r., w sprawie sygn. akt II C (...) uwzględnił to powództwo w 91%. Natomiast na skutek apelacji (...) Sąd Okręgowy w (...) wyrokiem z dnia (...) r., sygn. akt II Ca (...) zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił w całości.

W toku postępowania przed Sądem Rejonowym (...) Pan (...) w dniu (...) r. wniósł do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie skargę na postępowanie radcy prawnego (...).

W przedmiotowej skardze Pan (...) zarzucił radcy prawnemu (...), iż posłużyła się ona wypaczonymi przesłankami prawnymi i wielokrotnym poświadczeniem nieprawdy w procesie sądowym przeciwko jego osobie jako pozwanemu przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w (...).

Skarżący zarzucił w szczególności w przedmiotowej skardze radcy prawnemu (...):

1. „Wypaczenie przez radcę prawnego przesłanki prawnej dotyczącej art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych”,
2. „Wykonanie innych zobowiązań nieokreślonych w umowie (robót dodatkowych nie ujętych w mojej umowie ze spółdzielnią) podwyższających rzeczywiste koszty umowy radca uzasadnia niegospodarnością lub innymi nagannymi działaniami przedstawicieli spółdzielni. Ich dopuszczalność wynikającą z takich przyczyn oparła na Uchwale SN z dnia 23 grudnia 1987 r.”,
3. „ (...) w niedopuszczalny sposób, wprowadziła do treści cytowanego stwierdzenia **„inne naganne działania przedstawicieli spółdzielni”**, których nie znalazłem przy studiowaniu tej Uchwały, tak jakby prawo dopuszczało karalne działania przedstawicieli spółdzielni zawyżające rzeczywiste koszty inwestycji. To absurd radcy”,
4. „(...) posłużyła się jeszcze trzecią wypaczoną przesłanką opartą na komentarzu do ustawy osm uznanego komentatora prawa spółdzielczego Romana Dziczka w piśmie powoda z (...) r. Ponadto radca prawny pominęła pierwszą część komentarza Romana Dziczka”,
5. „Wypaczyła sens Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie dziennika budowy (Dz.U. Nr 108, poz. 953 oraz z 2004 r., Nr 198, poz. 2042) dopuszczającego w jego § 8 ust.1 sporządzanie protokołów związanych z budową lub w trakcie wykonywania robót budowlanych na oddzielnych arkuszach”,
6. „Poświadczyła w tym procesie nieprawdę, zaprzeczającą dokumentom rangi ustawowej. W piśmie powoda z (...) r. stwierdziła:
 - a) ”Strona powodowa ponownie wyjaśnia, że wstępna cena m² zawarta w umowie o budowę lokalu była ceną brutto z zaniżoną stawką podatku VAT”,

- b) „Przy kalkulacji wstępnej wkładu spółdzielnia popełniła błąd polegający na zaniżeniu stawki należnego podatku VAT od wkładów budowlanych brutto za lokale użytkowe. To również oczywista nieprawda, bowiem stawka podatku VAT 7% za mój lokal użytkowy w kalkulacji wstępnej była prawidłowa”.
7. „Powyższymi dwoma nieprawdami w podatku VAT za mój lokal usługowy (...) po raz kolejny świadomie wprowadziła w błąd tym razem trzecią sędzię w tym procesie (...) dla ukrycia przestępczych działań jej mocodawcy”,
8. „Wypaczyła zapis aneksu Nr 2 do mojej umowy ze spółdzielnią wskazując w nim wskaźnik wzrostu cen w produkcji budowlano-montażowej nie podając jego nazwy”,
9. „Ponadto dwukrotnie skłamała przed Prokuratorem Prokuratury Rejonowej w (...). Stwierdziła, że roboty dodatkowe wykonywane przez Sp. z o.o. w (...), nie opisane w umowie pierwotnej, wynikały zawsze z zaleceń Inspektora Nadzoru Budowlanego i każdorazowo zgłaszane były w dzienniku budowy”,
10. „(...) skłamała przed Prokuratorem, że od kwoty zł była odliczona amortyzacja za używane przez 4 lata urządzenia kotłowni gazowej z układem solarnym oraz przyłączeniu gazu i wody, bowiem ta kwota oznacza cenę nowych urządzeń, w dodatku w wartości brutto, którą spółdzielnia przyjęła jako netto i potem powtórnie ją opodatkowała i zwaloryzowała według wskaźnika SEKOCENBUD a nie wskaźnika GUS według mojej umowy do 19%”,
11. „(...) już sam pozew oparła na niewłaściwym regulaminie, według którego rozliczenie mojego lokalu nie mogło być a priori prawidłowym.”

Zaskarżonym postanowieniem z dnia (...) r., sygn. akt: RD – (...) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

Od postanowienia tego Pan (...) wniósł odwołanie, w którym podtrzymał zarzuty podniesione uprzednio w skardze. Zdaniem skarżącego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie dokonał pełnej i wyczerpującej oceny stanu faktycznego, dotyczącej sprawy dyscyplinarnej przeciwko radcy prawnemu (...) Oparł się przede wszystkim na pisemnych wyjaśnieniach radcy prawnego. Nie dokonał analizy porównawczej dołączonej dokumentacji. Natomiast postępowanie radcy prawnego było nieetyczne i mogło mieć wpływ na wyrok sądu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ w postępowaniu radcy prawnego (...) nie można dopatrzeć się znamion deliktu dyscyplinarnego.

Należy zacząć od tego, że zgodnie z art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zwanym dalej KERP, radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta.

Nie tylko z wyjaśnień złożonych w niniejszym postępowaniu przez radcę prawnego (...), ale również z pozostałej dokumentacji zgromadzonej w sprawie wynika, że radca prawny treść swoich pism procesowych jak i wypowiedzi w toku rozprawy opierała na dokumentach otrzymanych od powoda jak również w powołaniu się na zeznania świadków. Zatem jak słusznie wskazano w zaskarżonym postanowieniu treść pism procesowych jak również przytaczane dowody zgodne były z informacjami uzyskanymi od pracowników i organów spółdzielni. Należy przy tym zauważyć, że w aktach sprawy znajduje się postanowienie prokurator Prokuratury Rejonowej w (...) z dnia (...)r., sygn. akt I Ds. (...) o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie doprowadzenie (...) do niekorzystnego rozporządzenie mieniem poprzez poświadczenie nieprawdy przez członków organów Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w (...) wobec braku znamion czynu zabronionego.

Tadeusz Scheffler w swoim komentarzu do art. 38 KERP wywodzi, że „Praca pełnomocnika warunkowana jest dużym zaufaniem do wiarygodności opinii i relacji uzyskiwanych od klienta. To na podstawie dostarczonych przez klienta dowodów lub dowodów pozyskanych dzięki informacjom przez niego przekazanych możliwe jest budowanie sensownej strategii prowadzenia sprawy” (*T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2017, strona 274*).

Z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 2/06 (OSNC 2007, Nr 2, poz. 30), który ze względu na podobieństwo regulacji zasad etyki może być zasadnie odniesiony do radców prawnych potwierdził, że: „advokat nie ma obowiązku weryfikacji faktów i twierdzeń podawanych przez stronę i nie ponosi odpowiedzialności na ich zgodność z prawdą”.

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podzielił argumenty przytoczone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu

postępowania karnego w związku z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych utrzymał je w mocy.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzeczenie jest prawomocne i od niniejszego orzeczenia nie służy prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący:

r.pr. Tomasz Grabek

Członkowie:

r.pr. Zofia Filipek-Kraczek

r.pr. Piotr Fałdyga